

Előfizetési árak:
 helyben házhoz küldve vagy vidékre postán
 Egész évre 8 korona.
 Fél évre 4 "
 Negyedévre 2 "
 Egyes szám ára 12 fillér.

Felelős szerkesztő:
Székely Imre.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Miklós-uteza 1. sz.
 Előfizethetni a kiadóhivatalban és
 minden dohánytőzsdében.
 — **Megjelen minden vasárnap.** —

Közbejött.

*Magyar ünnep volt Esztergomban, Méltó e kincs, hogy nagyra tartsuk
 Magyar lelket, szívet fogó — És nagyra tartsák mindenek,
 De közbejött a Gotterhalte, Hogy lefelé az egész nemzet,
 No meg a svarcs-gelb lobogó. És fölfelé becsülje meg.*

*As alkalom magasztosan nagy, Ékes szavakban mondta est el
 Rajta a szásadok moha Primásunk a diss-lakomán —
 És csak egy van a Kontinensen: S egy legmagasb ur Esztergomból
 Kilencsszás éves korona. Eltünt idő előtt, korán.*

*Mert szép ünnep volt Esztergomban,
 Magyar lelket, szívet fogó —
 De közbejött a Gotterhalte,
 No meg a svarcs-gelb lobogó.*

Garantirozott hírek.

(()) **Wolafka Nándor** czimzetes makáriai püspök, Barnum imitátor és *Leidenfrost* konkurrens egy hatalmas elvi kijelentést tett. Ugyanis Debreczen kulturális viszonyainak emelésére, a czimzetes *makáriai* püspökségből befolyó jövedelmeit felajánlotta a jövendő debr. egyetem céljaira.

(♂) **Jung herczeg** megakadályozta a kínai császárné menekülését. Nem csoda, hogy a herczeg, a ki *jung*, nem engedte a vén császárnét kiszökni *Peking*-éből.

(*) **A persa sah Debreczenben.** Jól informált forrásból értesülünk, hogy a persa sah nemcsak Budapestet, hanem városunkat is megtiszteli látogatásával. Különösen azért kívánczok a sah városunkba, hogy megtekintse a nagyszerű vízműveket, a tündéries villanyvilágítást, a keleti stílusban épült új városházát, a turbán alakú vassátrakat, a parkirozott és *perzsa* szönyegekkel kirakott nagy erdőt és a *Leidenfrost* által feltalált kormányozható léghajót. A sah fogadtatására különben nagy előkészületek vannak folyamatban. *Wolafka* püspök a sah tiszteletére megfogja ismételni a toronyzenével, bengáli világítással és görögtűzzel egybekötött hüveszeti mutatványait.

(>) **Diák-kongresszus Párisban.** A francia statisztikusok évről-évre panaszkodnak a népesedés hanyatlása miatt és kiszámították, hogyha a fajfenntartás 100 éven át így degenerálódik, akkor Franciaország teljesen kihal. A statisztikusok e számítását keresztül húzta a Párisban lezajlott diák-kongresszus, mert ennek természetes következményeképpen Páris népesedési viszonyai a jövő évben óriási mértékben emelkednek. Biztos forrásból tudjuk, hogy a népesedési viszonyok e javításán a kongresszus debreczeni kiküldöttei is derekasan közreműködtek. Különben közelebb a francia országgyűlés törvényjavaslatot fog tárgyalni, mely szerint, tekintettel a szomorú népesedési viszonyokra — minden évben diák-kongresszus tartandó Párisban.

(?) **Márk Endre** tegnapelőtt zajos sietséggel rohant a Szt.-Anna utcái temetőbe. Exhumáltak. *Endre* ur boros ábrázattal nézegette a megbolygatott sirt, s felsőhajtott: megbolygatják a sírhalmokat, hol pihenek én le árnyas sétatám után? Megszólal egy siri hang: Eredj a *Telegdybe*!

(§) **A míg Szent István** napján a *szent* kéz körülhordoztatott, nem egy *szenstegtelen* kéz kotorászott a körmenetet bámuló asszonyok zsebében.

(~) **Lengyel Imre bácsi** *Wolafka Nándor* választott püspök ur fikeziós népünnepélyén a Márk dalárda ugyan nem jelent meg, de az öreg *Lengyel Imre* bácsi, ki a mithológia szerint 48-ban tartalékos nemzetőr volt családjá és dalárdája képviselőjében kilebegett, s nagy feltűnést keltve szerepelt is. Az öreg bácsi ugyanis kivágott fehér ruhában állott ki a placzra s előbb „*Endre álma*“ majd „Nyomda, nyomda, Csokonai nyomda“ című melodramák elszavalásával keltett zajos tetszést. A melodrama zenei részét *Sanek* cs. és kir. örmesztró komponálta.

(.) **Teljesen megbízható forrásból** értesülünk, hogy *Berger Jenő* építész, a mult heti nagy vásár alkalmával meglátogatta a szegedi körszakállas asszonyt és teljes 20 percig élvezte kéjesen a látványt, melyet a pompás szakáll nyújtott. Hát ha még bajusza is lett volna annak a hölgynek!

(X) **Melegen ajánlva.** A helybeli lapok *Ange-lotti* orpheumát a közönségnek *melegen* ajánlják. Jól teszik, mert ezeken a hűvös estéken jól esik egy kis *meleg* orpheum.

(!) **Márk Endre** ur — szemrevaló szobalányának állítása szerint — a „*Dongó*“ mult félévi összes példányait diszkötésbe bekötötte *Dávidházy Kálmán* jó nevű könyvkötőnél.

(♂) **A francia republikánusok** végtelenül elvannak keseredve a deák-kongresszus ellen, a miért egy *Ludvigh*-ot választott elnökeül. Ők ezt republikánus érzelmeik kigunyolásának tekintik. Szerencse, hogy *Robespierre* nem él már, mert ez a szegény *Ludvigh*-ot bizonyára vérpadra hurezoltatná.

(+) **Svédországban** a tiszték masszirozással is foglalkoznak, különösen a hölgyeket masszirozzák nagy sikerrel, csak hogy a tiszturak dögönyözésétől sok fiatal hölgynek megfájul a gyomra.

Detektives — szerelem.

Szereti a jogász a lányt,
Ki szubrett a szinpadon. —
Hányszor adtak hü találgat
Itt azt el nem mondhatom.

De tudom, hogy a kis *Irisz*,
Hősét szintén szereti
S azt se bánja ha a nászra
— Az utolsó fölvonásra —
Száz — *detektiv* követi.

Ácsi.

Kinos kérdések.

A *veszprémi kanonok* ur hólabdagyűjtésével betelt-e már az inséges szegény néppárti család?

A *czár* bejelentett párisi látogatása előtt ő felsegét nem látogatja-e meg valami alkalmi betegség?

Mi volt az oka *Frigyes főherczeg* hirtelen elutazásának az esztergomi ünnepegről?

A *Wolafka* püspök jubileumi beszéde kinek tett jobban: *Irinyi* Pistának, vagy *Benedek* Janesinak?

Ki boldogabb, III. *Viktor* Emánuel, vagy Sándor király? És melyiknek boldogsága a *drága*?

A tervezett debreczeni villamos vasut hol akadt el?

Viczinálison.

Utazó: Ma igazán gyorsan ment a vonat.
Vonatvezető: Meghíszem azt szédül is tőle a fejem.

Különös gyanu.

Férj: Igazán azt kell hinnem, hogy gyöngédebb vagy a kutyádnak, mint én hozzám.

Feleség: Hogy? Hogy?

Férj: A kutyádnak soha sem adsz abból az ételből, a mit magad főztél.

Debreczeni expedíció Kinában.

A multkoriban hirt adtunk arról a diszes expedícióról, mely Debreczenből a szorongatott követek felszabadítására Kinába indult. Azóta semmi hír nem hallatszott az expedícióról, mintha csak a tenger nyelte volna el, pedig dehogyan nyelte el a tenger, inkább az expedíció tagjai nyeltek nagyokat a tenger sós vizéből, a mennyiben többször hajótörést szenvedtek, de nem azért ujságírók ők, hogy egy-két hajótörésből ép bőrrel kimászni ne tudjanak. Az expedíció nem ujságíró tagjai pedig a tenger kényes izlésének köszönhetik megmenekülésüket, mert ezeket a tenger semmi áron nem akarta a keblébe befogadni, hanem szárazra tette őket.

De sok viszontagságon ment keresztül az expedíció, még mielőtt tengerre szállt. Már Bpsten réműlettel vették észre az ujságírók, hogy *tárcaikat* a szerkesztőségek asztalain felejtették. Az erre támadt zavarból *Sipos Béla* azon ötlete mentette ki az expedíciót, hogy adják ki magokat üldözött romániai zsidóknak és keressék fel *Sándor Pált*, kérve őt hogy a kivándorláshoz szükséges utiköltséget teremtsé elő nekik.

Ezen mentő eszmével legnehezebben *Than Gyula* barátkozott meg, azt mondván, hogy ő tréfából sem akar zsidó lenni. De a szükség elvet bont és így ő is kénytelen volt belenyugodni a változhatatlan változásba. *Sándor Pál* előtt a semita ábrázatu *Péter Gábor* ősi nyelven adta elő a megrekedt kivándorló csoport keserveit. Azután *Konrád János* mézes szavakkal igyekezett megpuhítani ezen emberbarát különben is tészta lágyságu szívet. Az élelmesség — mint mindenkor — most is sikerült az ujságíróknak, mert *Sándor Pál* bőven ellátta őket utiköltséggel és az „Alliáns Israelit”-hez ajánló levelet adott nekik. A pesti hitsorsosok pedig az ételek és italok egész garmadáját hordták össze egy hajógyáros által a kivándorlók rendelkezésére bocsátott „Hortobágy” nevű hajóra és mivel éppen szombat lévén, az összehordott ételek között igen sok „solet” és „kugli” is volt. *Óry Mihály* nyomban neki is akart esni a sok „solet”-nek, így okoskodván: zsidónak lenni nem valami jó, de „solet”-et enni, az a jó! De a többiek visszatartották ettől, azt határozván, hogy a „solet”-et és „kugli”-t csak Peking falai alatt fogyasztszák el, hogy ebből erőt merítsenek a város légherőpitésére.

Hogy a hajó kedvező széllel vitorlázzon *ifju Széll István* vette kezébe a kormányrudat, de akár csak *Széll Kálmánnak*, neki is erős küzdelme volt az ellenséges habokkal.

Az expedíció utközben értesült az olasz király meggyilkolásáról és a gyász annyira erőt vett az expedíción, hogy elhatározta, miszerint a gyász jeléül csak a fekete tengeren folytatja útját. A tengeri ut unalmasságát *Csiky Lajos* üzte el a „fegyházi élet”-ről és a „pesti vízművek”-ről tartott felolvasásaival. *Lengyel Imre* is tartott néhány dictiót „a szabadelvű kormányok mindenkor támogatásáról.” *Sipos Béla* edzett gyomra *Csiky* felolvasásait még valahogy elbirta, de *Lengyel* kortesbeszédeit már sehogysem tudta elemészteni és tőlük tengeri betegségbe esett. Szerencsére *Péter Gábor* 3 hordó zsendiczet vitt magával, ebben fürösztötték *Sipost* és ezzel ki is gyógyították. Pedig *Sipos* váltig azt hajtotta inkább adjanak a borból egy *iczét*, mint 3 hordó zsend-*iczét*.

Végre 3 heti bolyongás után az expedíció szerencsésen Peking falai alá ért. A várost néhány órai tüzelés után bevették, a követeket fölszabadították, az anya-császárnának a czopfját levágták, *Kettler báró* csontjait összeszedték, *Li Hung-Csang* hazugságait feljegyezték, foglyokat azonban nem ejtettek, mert az expedíció a német császár álláspontjára helyezkedett, hogy: foglyok nem kellenek. Ez ellen persze *Csiky Lajos* protestált a legerősebben, de leszavazták.

Az expedíció misziójának ily fényes teljesítése után ismét hajóra szállt és hazafelé vitorlázik. De előbb meg fogja látogatni az összes nagyhatalmakat, hogy gratulációikat hősi tettükért személyesen átvegyék, remélvén, hogy egy-egy rendjel is kicsöpöppen a gratulációból.

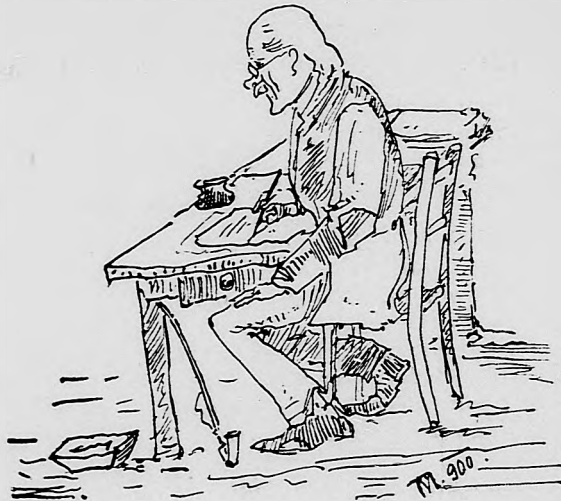
Bevádoltak.

Bevádoltak a bírónál,
Hogy tilosba jártam:
Barna kis lány szép ajakát
Ajakamra zártam.

A bíró ur reánk nézett
És imígyen szólott:
— A panaszos vegye vissza
Az elrablott csókot.

Vékony Dénes

másod osztályu irnok tünődései.

Ha igaz az, hogy halálunk után újra felszínre kerülünk, mint valami élő vagy holt tárgy; akkor én csak mint *milligram* jöhetek elő.

Első táján olyan keresett személyiség vagyok, hogy egyik vendég a másiknak adja át a hivatal ajtó kilincset.

Nem foghatja rám senki se, hogy nem vagyok ingyencz, mert a csemegék közül csupán csak a sült tökök és a pattogatott kukoriczátseret(het)em.

Berugattott a multkor egy ujdonsült I-ső osztályu i nok kollégám; de minden igyekezetem daczára sem birtam a pislogásommal megszegyeníteni a gázvilágítást.

Lajos napján.

Éltünk vigabb idöket is,
Vigabb Lajos-napot,
De mert bizony csehül vagyunk,
Siralmas állapot!
Csak azt irigylem, akit a
Föld már magába zárt.
Kossuth pihen, ne háborítsd,
Vágd földhöz a pohárt.

Kossuth pihen, dicső napok,
Melyekbe' nem pihent!
Csattogva szárnyult vakmerő,
Sasróptü lelke fent.
Viharfelhő, a lelke tűz,
Meggyujt egész határt . . .
Ül lomha kőd bús hant fölött,
Vágd földhöz a pohárt.

Káprázatok! De zord, vak éj
Mindent homályba von,
A rab magyar Kossuth szemén
Csüng, mint egy csillagon.
Kossuth szavára bizni kezd,
Ki semmi jót se várt,
Volt még remény. Ma volna bár!
Vágd földhöz a pohárt.

Ő volt atyánk, tanácsadónk,
A lelkünk is talán,
A szentek glóriája volt
Fehér, ezüst-haján.
Tanított égbe szállani,
Elhagyni földi sárt.
Megtört a szárny, bús, béna roncs,
Vágd földhöz a pohárt.

Jaj, ő is ember volt, akit
Anyá halálra szült!
Pihenni ment és itt hagyott
Kitölthetetlen úrt.
Jöjj vissza, törd keresztül a
Bús alvilági várt!
A sir fölött ül néma csend.
Vágd földhöz a pohárt.

Az égi, tiszta lángolás,
A hazaszeretet —
Hulló csillag volt, sziveden,
Jaj, végsugárt vetett.
Isten, hazámnak Istene,
Csak egy reménysugárt!
Ah, a jövő kietlen éj.
Vágd földhöz a pohárt.

Pihenj Kossuth. Jó e valót
Soha nem tudni meg.
Zászlód alatt is konczeső,
Czudar kufártömeg,
Nemes fiad hiába küzd,
Nem bir le szennyes árt.
Magyar, zokogj, ne ünnepelj,
Vágd földhöz a pohárt!

Sebestyén diák.

Tuzok Mihály

— debreczeni hejjes pógár. —

Hát vót benne, még
peig egye ki a fene nem is
kevés; mán hogy konkój
meg vadborsó a buzába. Azír
is nem tuttam még elanni,
peig kék a piz, egykír azír,
mer nincs, aut meg másikír
azír, hogy legyik. Mán tavaj
ijenkor csak ugy dagatt a
mejjem a piztül, mer mikor
belegyürtem ecesomó ban-
kót a bugyellárisba, oszt
nyomtám a lajbi belső zse-
bibe, ugy níztem ki mint egy
szoptatós asszony. Na az
oszt igaz, hogy nemesak a
buzáír kaptam a pizt, ha a
disztókír is, akkit Kúbányára

vittem; asse tagadom, hogy egy pár százás ott ragatt
belöle, mer mir azír, hogy bekukkantottam Ós-Budavá-
rába is, oszt egyekaffene egy veres haju nyői szemij
mingy akkoromba csimpajkódzot, aszonta, hogy esmer
ü engem. Esmersz — a hajad vessik lángot — hát
oszt ki vagyok én teee? Aszongya: maga egy debre-
ezeni nemzetes ur, aval a nyakamba borul oszt fél-
kézzel elkezd kaparászni a fenn tisztelt mejjemet, akki
persze hogy dagatt vót a bugyelláristul. Kacsi te, bőf
fentem neki, oszt teréfából ugy rásóztam az apró man-
csára, hogy bekapta. De aut mégis ojan disztóul kez-
dett hizelkedni, hogy megmocczant bennem a hap-
páré, közel vót hozzám rimitön, mer ugy vilekedek,
hogy ha valakinek a nyakán csüng egy jány, a nem
nagy távojságba van tülle. Mán peig e csüngött, de
még jó hogy anynyakam elig vastag, mer birta. Elig a
hozzá, hogy vacsorát fizettem írte, akki meglehetős
pötyögösen esett, mer egy ötvenesből attak is vissza
nem is, egy falusi lakodalom ki tött vóna belölle. Ren-
delt az uramfia mindenfélit, akki jó meg derága; ám-
bátor dehogy vót mind jó e. k. a. t, mer mikor a
kaviárt ette, maj leszidültem a székrül, még meg is
kérdztem tülle, hogy ugyi pintek van ma szögám?
Nem az aszongya csütörtök. Na hát ma se vagy te
különb illattal jányom, mint hónap leszél, mondok.
Meg oszt hozatott valami vígig üres tisztákat, akkibe
juk vót legtöb, oszt csak ezír az üres jukakír fizettem
darabonkint egy pengöt. Hátha még a juk is tele lett
vóna, mennyibe került vóna? Hanem a bor, akkit hoz-
zatott nekem is csuszott, oszt e. k. a. f. sziditett, oszt
ipp akkor keszte legjobban a bolongyát körülöttem.
Mikor mán ugy kesztem obszerválni, hogy magam is
maj hogy bolon nem vagyok, kiszülöttem, mer mon-
dok még tivutra vezet. Micsoda? Lehetett is attul sza-
badulni; reggel vetödtem haza a szállás a.

Megígirtette véltem, hogy ha Pesre megyek, ujra
felkeresem. Na hát mán ennek fucses, mer a van az
ujságba, hogy bezárták Ós-Budavárát. De aszondom
hogy jól is tettik, mer héj annyok! — de ide ne
fülejj — ha azok a deszka falak beszilni tunna!

Na de nem is muszáj nekem mindig Pesre menni,
mán a jövő héten mégis csak eladom az íletet, oszt
hogy az asszony is múlassik mán ecczer, elviszem
Vámos-Piresfe.

Pörvesztő ur.

Ki vagyok én? Mi vagyok én? Szabad nekem uton állnom:
Karakán gyerek. A tárczát elő!
Pörvesztő a nevem, de a Szabadjeggyel vasutazom,
Pörön csak nyerek. Mint képviselő,

„Testvériség, egyenlőség, Magas elvek lobogóját
Szabadság* nekem Lengeti kezem.
Minden uton, minden órán Az ostoba nép garasát
A szövétnekem. Mind zsebre teszem.

Testvérem az egész világ, Lábravalóm madzaga is
Bugyi Sándor is. Háromszinü, hejh!
(Egy-két ezüst-gombot rejt a Magyarország a szemesnek
Czigánysátor is.) Oly nagyszerü hely!

Egyenlően kizsebelem Ki vagyok én? Mi vagyok én?
Mind azt ki peres. Karakán gyerek.
Egyenlően megsíratja, Minden pörben, minden körben
Mind ki fölkeres. Merek és nyerek.

Sebestyén diák.

Pozőr Muki

a Kossuth uteza sarkán.

Á tegnapelőtt négy szemre-
váló menyecske kárrrtázott,
én szíves voltam kibiczelni. Az
egyik osztásnál mind a négyen
pásszoltak. Megszólal egy Bal-
zac-ooru hebroni nőcske: Al-
so, machen wir ein Jud!

— Nagyon szívesen, — vá-
gom oda a még mindig csinos
nőcskének. Általános derülség.

Sétálok multkor, párdon, több
hölgy sétált az én társaságom-
bán. Szembe kávaródzik egy
fess kis nő. Ááá, ezt meg fogjuk
gyertyázni! Népies kifejezése-
mre öt perenyi pirulást észleltem

kisérő hölgyeim között. Nááá!

Vácsorázom multkor az orpheumba. Á pikáns
szituációnak megfelelően pikáns vácsorát, rákot ettem.
Ázt mondja egy helyes nőcske: Muki, adja ide a far-
kát, én azt szeretem. Sájnálkozva feleltem: nem lehet.

Ázt mondja az á márrhá Páli egy éppen nem
keresztény család ebéden: Nágysád, szereti a metéltet?
— Skándál! Colossal!

Vagy ugy?

Hadnagy: Most már tényleg szeretnék nősülni.

Hölgy: Nősüljön hát, vagy talán nem kaphat
feleséget?

Hadnagy: Feleséget azt kapok eleget, csak meg-
felelő apóst nem.

Biztatás.

Baleset ellen biztosított fél: Eztört lábammal
6 hétig feküdtem és most 15 napot levonnak, nem
fogadom el a 70 frtot.

Biztosítási ügynök: Ez egyszer nyugodjék bele,
a legközelebbi alkalommal kipótöljük.

Brachkrogen Dávid

— jó kívánságai. —

Bő árpa-thermés virul-
jon o tied jobb szemedem!

Légy szalmaüzvedgy s
vigyazzan the reád az onyó-
sod.

Bizemosodjon be raj-
tad, hogy veled jó fagást si-
nált a rendürség!

Légy Rumániában zsidó
s kheresztelkedjél ki maga-
dat Kinába!

Lenge hajförteiddel ját-
szadazzanaka Tisza fenekhén
a halak.

O Debreczen nemes várostól oz *okciszzal* sinál-
jál te oljan jó gescheftelést, hogy essél te o *Popp*
Loczi kezibe bele.

O szobránzi 9 tagból álló zsidó hitközségtől le-
gyél te oz elnök és tiszteletbeli kántor és o mennyi
bizomos évi fizetést odnak, onnyi nyogdíjt is kopjál te
vénségedre.

O beretvált nyokodon sattanjan ki a véred oz
egészségtől.

Fürdőzési utókura — versben.

(Énekli egy pénzefogyott fürdővendég.)

*Mire hazaértem, meleg kezdett lenni,
A legjobb ételt is alig tudom enni.
Pörére vetközve, próbálok hűsölni,
Dühömben bürokat, kedvvel tudnék ölni.
De az időjárást nem én dirigálok.
Igy hát a meleget még is ki kell állnom.*

Elhibázott takarékoság.

Feleség: Lásd férjecském, a fürdőben nagyon
takarékosan éltem, a 200 frtnak a felét sem költöttem
el a vendéglőben.

Férj: Köszönöm szépen, én adok neked 200
frtot, hogy gömbölyü vállakat hozzá haza a fürdőből
és te megtakarított arany karperecczel kedveskedel
nekem.

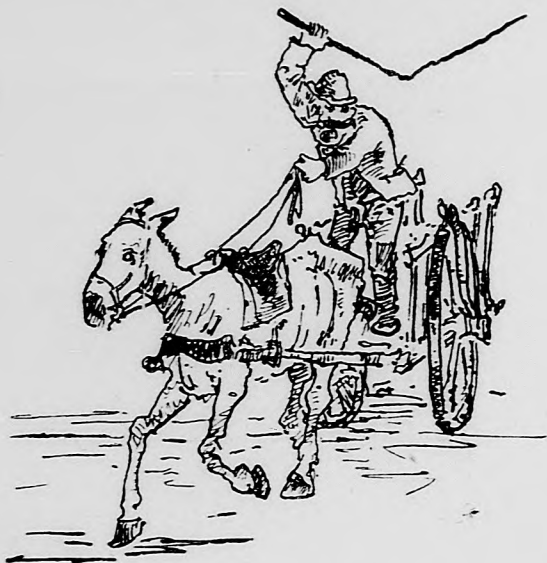
A korzón.

A debreczeni korzón egy csinos hölgy sétál.
Minden lépésénél egy-egy férfi megáll.
Bámulja szépségét úgy elálmélkodik:
Hogy még le sem feküdt már vele álmodik.

A hölgy arczocskáján szembetünő a pir,
Térdére hullana előtte a fakir.
Ázt hinné a balga, hogy a nap jár-kei itt,
Pedig csak bámulja *Mihálovics* festékeit.

Ifju Bugyi Sándor

debreczeni talyigás viselt dolgai.

Tennapelőtt nagy közfödét bejártam, mer a töknyaku zsidó vidiki külfödre bürt vitetett véllem, mán hogy Bagosra, oszt ahogy útközbe ott iszogatok a pircsi csárdába, hát ecczer csak kit lát a szemeim: Göre Gábor bíró ur búvik befelé a nagy hasával sajátkezüleg. Borszasztó kegyetlen rimitő módon megörültem neki, mer mir azir, hogy mihóta a kecskeméti vásáron tanálkoztam vélle, azúta nem láttam, peig hogy il asztat tuttam, mer azt rebesgettik, hogy a Kakas Marczy nevezetű ujságba fojtomosonn lehetett obszerválni a szavazattyát, akkit nem csudálok, mer ü kelmik ojan okos ember, hogy mikor ü beszil a faluházánál, ojanok még a falu bikája se bög, egyyikir azir, mer a csordán van, másikír azir, hogy mire a bika hazajön, mán akkorára eloszlik a tanács. De micsoda szípen nyomja a háj kifelé a lajbiját, disztóul hizik mihóta nem láttam, van is becsületi a Tisza-Duna környikin.

Pájinkás jó reggelt kívánok nemzetes fűbíró úr, mi szél horgya erre mifelénk? — mondok illendőséggel mint ahogy dukál, — mer megjedzendő, hogy ü kelmi kegyetlen messzi lakik ide, mán ott a még magyar szót is fonákul ejtik ki, nem ugy mint mink.

Hát aszongya: „Durbincs sógor megszökött a nőmmel oszt azok után iramodtam, futamodtam, egissz ide futamottam.“ Mán a szavazattyának eszt a vigit danolta, mint ahogy ü szok danolni. Furcsa a, de azir szíp.

Elig a hozzá, hogy nagyon megsajnáltam szegény bíró urt, mer mir azir, hogy a nagy bánattyán fejül, még be is rútva. Nagyon riszvineztem vélle a sort, oszt mikor még aszt is elpanaszolta, hogy a riska teheninek megdöglött a bornya, oszt azúta nem aggya le a tejet, még a könyvek is kiesordult a szemembül.

No de legfűvebbkippen a szőkevény asszonra térünk átal, hogy mit is kék eránta csinálni, mer magam önsaját is felajálkoztam a segicesigire való nízvíst; mingyá meg is ígírtam, hogy én felkeresem oszt, megfogom, csak Debreczenbe jőjjik. Aszongya erre Göre Gábor bíró ur, hogy biz a jó lesz. Hát osztán — irdeklem tovább a szót — ha megfogom, agyon üssem-i a nemzetes asszont, vagy ilve szógáltassam kézhe? Aszonta rá, hogy ne az asszont üssem agyon, aval majd elbánik ü, ha Durbincs sógort. Jól van mondok, egy löcs nem a világ, megpróbálok a fejin, hogy milyen fábül van, oszt ha el tanál törni, a másikat se sajnálom a girincezihé dörzsölni, mer én ojan ember vagyok, hogy a barácseságir kisz vagyok mindennemű szógálatra.

Mikor oszt ebbe fáintosul megállapodtunk, azut mán az ital is a kilöttyenishe vót közelébb a kebelbe, szípen elbucsuztunk, még peig olyan érzikenyen, hogy csokolódzás közbe még a bajuszából is kiharaptam egy penzlire valót. Megírtam neki, hogy ha sejtek valamit a szőkevényekről, tüstint írok; mer mivelhogy peig mán sejtek hát írok is; esztet írom neki:

„Bikessig az olvasónak; de kutya melegek járnak, csupa luesok rajtam a gunya, de még a lú se kutya, mer az is csupa tajtik egissz nap; lyó egíssiget kívánok nemzetes Fű Bíró urnak mint közönsígesenn.

Hát akkibe megállapodtunk, hogy az ilete párja vigett teszkek egy lesist, oszt Durbincs sógort, mán hogy a kelmedét, mer én ijen kötözni való sógort nem tartok, egy löcseszel lekondítom, erre való nízvíst arrul vagyok szíves tudósítani, hogy az icczakát a Nipkerbe tötöttem, mert mir azir, hogy tennap arrafelé lyártomba észrevettem egy fejircselédet, akki egy tögyfagatyás falusi pugricsesal beszilgetett, oszt mer mivel a paraszt külfödi vót, aut ráadásul ojan bányu birkakipet vágott, hogy tüstint tisztába vótam vélle, hogy e nem lehet más mint a kigyelmed sógora; hát mondok megáj! Tuttam, hogy ezek most mingyá bemennek ide a Nipkerbe, oszt a szerelem eránt lipist tesznek; izibe lepakoltam a vasuti estácijónál, aut hazamentem, egy löcsöt a hónom alá csaptam oszt aló a nipkerbe. Egy bokor tövibe meghuzódtam, mer mán este vót, nem látott senki, de ha látott is, ugorgyik ki a szeme, a nekem saját mindegy. Ott várok isten világuntig, csak nem akarnak a bokorho közeledni, peig bejöttek, be istenem, leültek egy löczára, oszt ojan enyelgist vittek ott vighe, hogy maj hogy magam is el nem szalattam Csiréné komámasszonho. Pesze csak tisztessígesen hunczutkottak, mer jött-ment ott sok mindenféle nípek. Níiiii . . . egye ki a feki, hát mán ezek nem jönnek onnan errébb, én meg nem mócczanhatok a járkáló nípektül, tanácsot kírtam az eszentül, hogy mit tegyek mig egissz icczaka lesz, hát oda jukattam ki, hogy addig iszok. Bényultam a lajbizsebbe, a szalmás üveget kivettem, meghuztam, aut ujra meghuztam. Így íltem vélle vagy tizenkécczer. Micsoda? Ugy elaluttam, hogy csak mikor a nap a hasamra süttött, akkor íbrettem fel, a löcsöt meg ellopták. Hát ennek az árát ne sajnájja megküdeni; még most is a rigi lakhejjemen lakok.

NYÁRI RUHÁK TISZTÍTÁSA

leggyorsabban és legkifogástalanabbul

Hrabéczy Antal

kelmefestő és vegytisztító intézetében eszközöltetik

Debreczen, Széchényi-utca 42. sz.

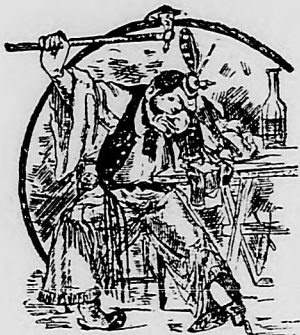
Ugyi hogy csakugyan sejtettem valamit, ne fíjjik a mi kisik, nem mulik, maj rá emlékezzik, hogy megfogom még én őket. Addig azonba kitelen vagyok véle várakozni. Isten álgya meg főbíró urat az egész csalágygyával a felesigitül kiválva, mer ez egy megtivett szemíjzet

Na csak fel ne kösse azir magát bánatába; nem érdemes az arra.

Barácsesági maradványba lévén

Ifju *Bugyi Sándor* emká saját írásom mert nincs itthon: Miska; tajigás.

Kóser népdalok.

Hej! ho todnák oz emberek
Hodj én forolyázni medjek.

Záilélben az ülembé,
Jere százos o zsebembe.

Ozért hodj edj kicsit rogyás,
Khon oz én bobám nem más.
Illik neki rettenetes
Hodj főszeres s hümlöhelyes.

Ezt a khis lángy gürügdinnye
Sárga reczece.
Szivem Ármin lemetszette.
Sárga reczece.
Olyan kemény valt indája

Majd bele túrt a bicskája
Sárga reczecececece.

A toronyóra.

A hajósi svábok ősz plébánosa meglátogatta a süködi fiatal kollegáját. Pityizálás közben beszéltek egyről is másról is. A hajósi szent atya vitatkozás közben azt az állítást koczkáztatta meg, hogy nincs az az életre való eszme, a melyet Sükösdön keresztül lehetne vinni.

— No már pedig én keresztül viszek itt mindent — tüzeskedett a tapasztalatlan fiatal háziga.

— Én pedig azt kétségbe vonom — vágott vissza a hajósi vendég.

— Fogadjunk, hogy Sükösdnek nemsokára toronyóraja lesz — szolt a süködi plébános — tiz üveg somlyai borba fogadjunk!

— Áll a fogadás!

A község legközelebbi képviselőtestületi gyűlésén föláll a főtisztelendő ur és belekezd egy stációba, a melynek során ezeket mondja:

— Atyafiak! Templomunk községünknek büszkesége lenne, ha a tornyon óra volna. Hogy tornyunknak ezen disze se hiányozzék kieszközöltem kegyes főpásztorunknál, hogy saját költségére állitasson nekünk toronyórát. Remélem Ő Eminenciájának ezen nagy kegyét hálával fogadja a község.

A tanácsbeliek meglepetve néznek össze. Hosszas hallgatás után megszólal az öreg bíró:

Főtisztelendő ur, a toromóra nem kő!

Női Kabátok, Gallérok, Kalapok, Gyermek ruhák, Blousok, Nap- és esőernyők, Nyakkendők legnagyobb választékban és legolcsóbb szabott árak mellett

— De hát miért nem kell? kérdi a kellemetlenü meglepett plébános.

— Azé, mondok, mert hát osztán ki fizeti a leparaturát, ha a toromóra eromlik.

Ismét együtt van a kupaktanács. Elsőnek szólal fel megint a főtisztelendő ur:

— Atyafiak! A mi kegyes jó főpásztorunk elhá-tározta, hogy a toronyóra javítási költségeit is ő viseli.

— A toromóra nem kő, válaszol kurtán az öreg-bíró.

— Miért nem? — szól ingerülten a plébános.

— Mert nincs a ki fölhuzza.

— Itt van a harangozó.

— Annak se kötelessége ezt ingyért tenni, mi mög csak nem fizetünk!

— Hát majd fölhuzzák az iskolás gyerekek.

— A sükösi gyerekek nem arra valók — szól méltatlankodva az egész kupaktanács.

— Nos hát ha senki sem akarja a toronyórát fölhuzni, megteszem majd én — szól nekitüzesedve a főtisztelendő ur.

Ez hatott. Innen is, onnan is ránczigálják az öreg bíró mándliját. Izgatottan sugdossák a tanácsbeliek a fülébe, hogy fogadja el az ajánlatot.

— A falu bölese, az öregbíró elébb hátra néz és odamordul:

— Kendtek pedig halgatnak, majd én beszélek. Aztán a főtisztelendő urhoz fordulva így szól:

— Főtisztelendő ur a toromóra nem kő most se.

— De az Isten szerelmére miért nem kell most?

Mondja hát bíró uram!

— Nem esik jó kimondani, de ha muszály, hát mögmondom. A főtisztelendő ur sem él örökkéig, osztán majd ki huzza föl nekünk a toromórát?

A hajósi plébános rég megitta már a tiz üveg somlait, de Sükösdön még soká nem lehet majd hal-lani a toronyóra verését. A sükösdiek azonban nagyon büszkék rá, hogy az ő szeretett bírójuk, hogy megövtá az ő érdeküket. Mondogatják is:

Kemény ember a mi öreg bírónk, nem hagyja az a mi jussunkat. Csak a követ ur is ojan vóna.

Diri Dongó üzenetei.

Osang-Osöng. Kéziratával jelentkezzen a kantoni taotájnál. De vigyázzon, hogy tájképen ne üsse érte.

Előfizető. A vers hosszu. A leltár pedig nem közölhető.

K. Emil. Ügyes. Máskor is szivesen látjuk, kis betörő.

Görög. Már a heilén fűzfák is énekelték a kis katonával megszökött kis lányról, aki zsuppon került vissza mamája védő szárnyai alá.

B. K. Nem minden ötlet nélkül való, esetleg sorra jöhet.

Kiadó és laptulajdonos:

S Z É K E L Y J.

csakis

A PÁRISI DIVAT ÁRUHÁZBAN

kaphatók

DEBRECZEN, A FOPOSTA MELLETT.

